

Adânc în măruntaiele verzui ale unei piețe de fructe de mare din Chinatown, la capătul unei fundături mărginite de acvarii cu crabi, stăteam ghemuiți într-o baltă de întuneric făcută de înghițitoarea de lumină, sub privirile a mii de ochi neomenești. Bătăușii lui Leo erau pe aproape și erau furioși. Auzeam strigăte și trosnete pe măsură ce întorceau piața cu susu-n jos în căutarea noastră.

— Vă rog, nu am văzut pe nimeni, a răsunat vocea plângăreață a unei bătrâne.

Ne dăduserăm seama prea târziu că gangul nu avea ieșire și acum eram prinși aici, ghemuiți lângă o scurgere, în spațiul strâmt dintre două stive de crustacee sortite pieirii, ale căror acvarii, clădite zece câte zece, alcătuiau turnuri strâmbe până-n tavan. Printre bubuituri și țipete, dincolo de găfăitul nostru panicat, auzeam ritmul neîncetat al cleștilor de crab lovind sticla, ca o orchestră de mașini de scris stricate ce-mi sfredelea creierul.

Asta măcar ar fi putut să ne acopere sunetul respirațiilor. Ceea ce se putea dovedi de ajuns dacă întunericul nenatural al lui Noor avea să reziste și dacă oamenii ai căror pași grei se auzeau din ce în ce mai tare nu aveau să studieze prea îndeaproape vidul agitat cu margini nestatornice: o omisiune în aer, o anomalie evidentă odată ce îți cădeau ochii asupra ei. Noor o crease plimbându-și mâna prin aer de jur împrejurul nostru, răspândind întuneric în siajul gestului, în vreme ce lumina i se aduna în vârfurile degetelor ca o glazură strălucitoare. Apoi o înghițise și o

văzusem strălucindu-i prin obraji și prin gât până când dispăruse.

Pe Noor o căutau ei, dar s-ar fi bucurat să mă prindă și pe mine, chiar dacă numai pentru a mă împușca. Până acum cu siguranță îl descoperiseră pe H mort în apartamentul său, cu ochii smulși din orbite de propriul lui suflet-pustiu. Ceva mai devreme în acea zi, H și sufletul său pustiu o răpiseră pe Noor din bucla lui Leo. Îi răniiseră pe câțiva dintre băieții lui Leo Burnham. Peste asta probabil că s-ar fi putut trece cu vederea. Ce nu se putea ierta era că Leo, șeful deosebiților din Cele Cinci Districte, fusese umilit. O sălbăticiune pe care o revendicase îi fusese luată din propria casă, centrul de putere al unui imperiu al deosebiților care acoperea cea mai mare parte din estul Statelor Unite. Dacă s-ar fi descoperit că o ajutasem pe Noor să evadeze, asta – mai mult decât orice altceva – ar fi însemnat condamnarea mea la moarte.

Oamenii lui Leo se apropiau și strigătele lor se auzeau din ce în ce mai tare. Noor își aranja întunericul, depărtându-și degetul mare și arătătorul pentru a-i îndrepta marginile când începeau să se destrame și îngroșându-i centrul când se subția.

Îmi doream să văd chipul lui Noor. Să-i descifrez expresia. Voiam să știu ce gândea și cum făcea față situației. Era greu de imaginat că o persoană nou-venită în această lume putea îndura atâtea fără să cedeze. În ultimele zile, fusese vânată de obișnuiți înarmați cu tranchilizante, răpită de un hipnotizator deosebit ca să fie vândută la o licitație și eliberată numai pentru a fi capturată din nou de banda lui Leo Burnham. Petrecuse zile întregi într-o celulă din cartierul general al lui Leo, după care fusese adormită cu ajutorul unor prafuri în timpul mării evadări cu H, pentru ca apoi să se trezească în apartamentul lui și să-l descopere

mort pe podea. Un șoc înspăimântător, care făcuse să erupă din ea o minge de lumină concentrată (una care aproape că-mi smulsese capul).

După ce și-a revenit din șoc, i-am împărtășit câte ceva din ce-mi spusese H cu ultimele puteri: că mai exista un singur vânător de strigoi, o femeie pe nume V, și că ei trebuia să i-o încredințez pe Noor pentru a o proteja. Singurele indicii despre locul unde s-ar fi putut afla erau o bucată de hartă găsită în seiful lui H și informațiile bâiguite de Horatio, fostul suflet-pustiu al lui H.

Dar încă nu-i spuseseam lui Noor *de ce* se înverșunase H să o ajute, înrolându-ne pe mine și pe prietenii mei în slujba acestei cauze și, în cele din urmă, murind pentru a o elibera din mâinile lui Leo. Nu-i povestisem despre profeție. Nici n-aș fi avut vreme: de când i-am auzit pe băieții lui Leo pe holul din fața apartamentului lui H, am ținut-o tot într-o fugă. Dar, dincolo de asta, mă întrebam dacă nu cumva ar fi fost prea mult și prea curând pentru ea.

„Una dintre cei șapte a căror venire a fost prevestită... care îi vor emancipa pe deosebiți... sosirea unei ere primejdioase...” Ar fi sunat ca delirul unui sectant țicnit. Lumea deosebiților pusese la grea încercare credulitatea lui Noor – ca să nu mai menționăm și sănătatea ei mentală – și mă temeam că o nouă surpriză ar fi putut-o face să fugă mâncând pământul. Orice persoană normală și-ar fi luat deja tălpășița.

Desigur, Noor Pradesh era orice altceva, dar nu normală. Era o deosebită. Și, mai mult de-atât, avea curaj, nu glumă.

Chiar atunci, și-a înclinat capul către mine și m-a întrebat în șoaptă:

— Deci, când scăpăm de aici... care-i planul? Unde ne ducem?

— Părăsim New Yorkul, am spus.

O mică pauză, apoi:

— Cum?

— Nu știu. Cu trenul? Cu autobuzul?

Nu mă gândisem atât de departe.

— Oh! a exclamat ea cu o undă de dezamăgire în voce.
Nu poți, știi tu, să ne scoți de aici făcând puțină magie?
Printr-unul dintre portalurile alea temporale ale tale?

— Nu funcționează chiar așa. Mă rog, presupun că o parte dintre portaluri chiar funcționează așa – mă gândeam la conexiunile cu Panbucliconul –, dar ar trebui să găsim unul.

— Și prietenii tăi? Tu nu ai... oameni ai tăi?

Întrebarea m-a întristat.

— Ei nici măcar nu știu că sunt aici.

Iar în gând mi-am zis: „Și chiar de-ar ști...”

Am simțit cum își coboară umerii:

— Nu-ți face griji, i-am spus. Mă gândesc eu la ceva.

Altădată, planul meu ar fi fost simplu: să îmi caut prietenii. Îmi doream cu disperare să o pot face. Ei ar fi știut cum să procedeze. Fuseseră sprijinul meu încă de când pătrunsesem în lumea asta și fără ei mă simțeam în derivă. Dar H mă avertizase în mod special să nu le-o duc pe Noor ymbrynelor și, oricum, nu eram sigur dacă mai aveam prieteni – cel puțin nu ca înainte. Ceea ce făcuse H și ceea ce făceam eu acum distrugea probabil orice șansă ca ymbrynele să încheie pacea între clanuri. Și vătămase în mod ireparabil încrederea prietenilor mei în mine.

Deci eram pe cont propriu. Asta făcea ca planul să fie unul simplu, dar tâmpit: fugi foarte repede, gândește intens și fii norocos.

Și dacă nu fugeam suficient de repede? Sau nu eram suficient de norocoși? Atunci era posibil să nu mai apuc

să-i spun lui Noor despre profeție, iar ea avea să-și petreacă restul vieții, oricât de lungă sau de scurtă ar fi fost, fără să știe vreodată de ce era vânată.

Am auzit un bubuit zdravăn nu foarte departe, apoi, din nou, pe băieții lui Leo țipând. N-avea să mai dureze mult până să ajungă la noi.

— E ceva ce trebuie să-ți spun, i-am șoptit.

— Nu poate să mai aștepte?

Era cel mai prost moment. În același timp, probabil singurul.

— Trebuie să știi. În caz că ne despărțim sau... se întâmplă altceva.

— Bine, a oftat ea. Ascult.

— Probabil o să sune ridicol, deci, înainte să-ți spun, fii sigură că sunt conștient de asta. Înainte să moară, H mi-a vorbit despre o profeție.

Undeva, în apropiere, un bărbat se luase la întrecere cu băieții lui Leo: el urla în cantoneză, ei, în engleză. Am auzit o plesnitură zgomotoasă, un țipăt, o amenințare înăbușită. Am încremenit amândoi.

— În spate! urlau oamenii lui Leo.

— Are legătură cu tine, am continuat eu, cu buzele aproape atingându-i urechea.

Noor a început să tremure. Marginile întunericului din jurul nostru au tremurat și ele.

— Spune-mi, a șuierat.

Oamenii lui Leo au cotit pe intrarea în gang. Timpul nostru expirase.

Bărbații au înaintat de-a lungul gangului către noi, târând după ei un biet piețar. Razele lanternelor lor jucau

pe pereți, refractându-se în sticla acvariilor cu crabi. N-am riscat să ridic capul, de teamă să nu depășesc granița întunericului lui Noor. M-am încordat, pregătindu-mă mental pentru o confruntare extrem de inegală.

Apoi, pe la mijlocul gangului, s-au oprit.

— Nu-i nimic aici în afară de acvariile cu crabi, a mormăit unul dintre ei.

— Cine era cu ea? a întrebat al doilea.

— Un băiat, un puști acolo, nu știu...

S-a mai auzit o plesnitură și bărbatul pe care îl țineau a gemut de durere.

— Dă-i drumu', Bowers! 'Abar n-are de nimic.

Muncitorul a fost îmbrâncit cu brutalitate. S-a împleticit și a căzut, apoi s-a adunat de pe jos și a rupt-o la fugă.

— Am pierdut prea mult timp aici, a spus primul bărbat. Probabil că fata e dusă de mult. Împreună cu ciudații care au luat-o.

— Crezi că au găsit intrarea în bucla lui Fung Wah? a întrebat o a treia voce.

— S-ar putea, a zis primul. Îi iau pe Melnitz și Jacobs să verific. Bowers, tu termină de verificat aici!

Am numărat vocile. Acum erau patru sau poate cinci. Cel căruia i se spunea Bowers a trecut chiar pe alături, cu tocul pistolului atârându-i la nivelul ochilor noștri. Am privit în sus fără să-mi mișc capul. Era un ins solid, într-un costum de culoare închisă.

— Leo o să ne omoare dacă n-o găsim, a mormăit Bowers.

— Îi aducem strigoiul ăla mort, a spus al doilea bărbat. Nu e lucru puțin.

Am încremenit surprins, cu urechile ciulite. „Strigoi mort?”

— Era mort când l-am găsit, a zis Bowers.

— Leo n-are de un' să știe, a răs primul bărbat.

— Ce n-aș da să-l fi omorât eu! a spus Bowers.

Ajunsesse la capătul fundăturii, la dreapta noastră, și acum făcea cale-ntoarsă, apropiindu-se iar. Raza lanternei sale s-a plimbat peste noi, apoi a luminat acvariul de lângă capul meu.

— Poți să-i cari niște șuturi cadavrului dac-o să te facă să te simți mai bine, a spus al treilea.

— Nee. Deși nu m-ar fi deranjat să-i fi dat fetei un șut, mârâi Bowers. Și mai mult de atât.

A pornit către ceilalți.

— Ați văzut cum l-a ajutat pe strigoi?

Primul bărbat a spus:

— E doar o sălbăticiune. Deocamdată atât o duce capul.

— Exact, doar o sălbăticiune! s-a auzit al doilea. Tot nu pricep de ce pierdem atât de mult timp cu ea. Doar ca să mai adăugăm încă un deosebit în clanul nostru?

— Pen' că Leo nu uită și nu iartă, a spus primul bărbat.

Am simțit-o pe Noor foindu-se lângă mine, apoi inspirând adânc ca să se liniștească.

— Lasă-mă singur cu ea într-o cameră și-o să-ți arăt cât de specială este, a mârâit Bowers.

Ajuns în dreptul ascunzătorii noastre, s-a întors încet în cerc, plimbând raza lanternei pe pereți și pavaj. Privirea mi s-a oprit pe tocul pistolului lui. Lumina s-a prelinș pe acvariul din stânga noastră, apoi a poposit drept pe noi. S-a oprit la câțiva centimetri de nasurile noastre, nereușind să străpungă întunericul lui Noor.

Mi-am ținut respirația, rugându-mă să nu se vadă nicio părticică din noi, nici măcar un fir de păr. Bowers avea o expresie iritată, ca și cum ar fi încercat să priceapă ceva.

— Bowers! l-a strigat cineva din josul gangului.

El s-a întors, fără să-și mute lumina lanternei de pe noi.

— Când termini, ne găsești afară. După Fung, avem de periat un perimetru de trei cvartale.

— Ia și vreo doi crabi grași, a spus primul bărbat. Să ne întoarcem cu cina. Poate asta îl va mai îmbuna pe Leo.

Raza lanternei a revenit la acvariu.

— Nu pricep cum pot mânca unii cheștiile astea, a murmurat Bowers pentru sine. Păianjeni de mare!

Ceilalți au plecat. Am rămas numai cu malacul. Stătea la un metru și jumătate de noi și contempla strâmbându-se acvariul cu crabi. Și-a dat jos haina și a început să-și suflece mânecile. Tot ce aveam de făcut era să așteptăm și, în câteva minute...

Noor și-a încleștat mâna pe brațul meu. Tremura.

La început am crezut că-i cedau nervii, dar, când a inspirat scurt și repede de trei ori, mi-am dat seama ce se întâmpla: se străduia să nu strănute.

— Te rog, nu! s-au mișcat în tăcere buzele mele, deși știam că n-avea cum să mă vadă.

Bărbatul a băgat prudent brațul în acvariul cel mai apropiat. Bâjbâia după crabi cu mâna lui cărnoasă, icnind ușor.

Noor a înțepenit. Am auzit-o scrâșnind din dinți în încercarea de a-și opri strănutul.

Bărbatul a schelălăit și și-a smuls brațul din acvariu. Înjura, agitându-și violent mâna prin aer, cu un crab albatru și gras agățat strâns de un deget.

Și atunci, Noor s-a ridicat în picioare.

— Hei! a spus ea. Cretinule!

Bărbatul s-a răsucit spre noi. Înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, Noor a strănutat.

A fost o explozie sonoră: toată lumina pe care o înghițise a izbucnit afară într-un jet verde viu, improșcând peretele opus, podeaua și fața bărbatului, învăluindu-l într-o minge

de lumină orbitoare. Nu era suficient de fierbinte ca să-i provoace durere sau să-l ardă, dar intensitatea ei l-a năucit pentru câteva clipe. Gura i s-a căscat de mirare, formând un O perfect.

Micul glob de întuneric ce ne înconjurase a dispărut instantaneu. Omul a scos un urlet și câteva clipe am rămas încremeniți cu toții ca sub efectul unei vrăji: eu, ghemuit pe vine, Noor, în picioare lângă mine, acoperindu-și cu mâna nasul și gura, bărbatul, cu un braț ridicat și cu crabul încă atârând la capătul lui. Apoi eu am țâșnit în picioare și vraja s-a spulberat. Bowers a înaintat ca să ne taie calea, ducându-și mâna liberă la pistol.

L-am placat înainte să-l folosească. A căzut pe spate, cu mine deasupra. Ne-am luptat pentru pistol. Am încasat un cot în frunte și m-a străbătut o durere ascuțită. Noor a venit din spate și l-a pocnit peste braț cu o rangă de metal pe care o găsisese undeva. Bărbatul abia dacă a tresărit. Și-a proptit ambele palme în pieptul meu și m-a azvârlit la o parte.

Am alergat către Noor ca s-o împing departe de el. Tocmai când o ajunsesem, omul a tras două focuri. Sunetul a fost incredibil, mai mult un bum sonic decât un pocnet. Primul glonț a ricoșat din perete. Al doilea a sfărâmat acvariul de lângă el. Într-o clipă, ceea ce fusese un întreg s-a spulberat, împrăștiind pretutindeni crabi, apă și cioburi de sticlă, iar acvariile de deasupra lui s-au înclinat și s-au prăbușit în gang. Cel mai de sus s-a făcut țandări în contact cu coloana de acvarii de pe peretele opus. Celelalte s-au spart în capul lui Bowers. Trebuie să fi avut peste o sută de galoane de apă fiecare și împreună să fi cântărit peste o tonă, așa că, în doar trei secunde, Bowers era pe jumătate strivit și pe jumătate înecat. Între timp, o reacție de domino făcuse aproape toate acvariile din gang să

se zdrobească de podea într-o explozie nemaipomenită de sunet și sticlă, eliberând crabii captivi laolaltă cu o maree imensă de apă împruțită, care s-a năpustit de-a lungul gangului, dărâmându-ne pe amândoi din picioare.

Tușeam și ne sufocam. Apa era scârboasă. M-am uitat la Bowers și m-am cutremurat. Fața îi fusese sfârtecată și emana o lumină verde. Corpul părea însuflețit din cauza crabilor care fojgăiau pe el, deși altminteri era mort de-a binelea. M-am răsucit și mi-am croit drum printre dărâmături până la Noor, care fusese purtată de apă în josul gangului.

— Ești teafără? am întrebat-o în timp ce o ajutam să se ridice și verificam dacă nu se tăiasse.

Ea s-a inspectat rapid în lumina difuză.

— Membrele îmi sunt încă atașate. Tu?

— La fel, am spus. Mai bine am pleca. Ceilalți trebuie să apară.

— Mda, probabil chestia asta s-a auzit până în New Jersey.

Ne-am luat de braț și, sprijinindu-ne unul de altul, am pornit cât de repede puteam către gura gangului, unde bâzâia și pâlpâia un neon în formă de crab.

Abia înaintaserăm trei metri când am auzit duduitul apăsător al unor pași îndreptându-se în direcția noastră.

Am înghețat locului. Doi sau poate mai mulți bărbați goneau către noi. Mai mult ca sigur că ne auziseră.

— Să mergem, a spus Noor și a încercat să mă tragă înainte.

— Nu, am oprit-o eu, proptindu-mă pe picioare. Sunt prea aproape.

Aveau să ne ajungă dintr-o clipă în alta, iar drumul până la ieșire era prea lung și ticsit de acvariile sparte. N-am fi reușit să ieșim la timp.

— Trebuie să ne ascundem din nou.

— Trebuie să luptăm, a spus ea, modelând puțina lumină ce-i mai rămăsese în palme.

Acesta fusese și cel dintâi impuls al meu, dar știam că era greșit.

— Dacă luptăm, vor începe să tragă și nu pot permite să fii împușcată. O să mă predau și-o să le spun că ai fugit în altă parte.

Ea a clătinat din cap cu vehemență:

— Nici de-a dracului!

Chiar și pe întuneric, am văzut cum îi scapără privirea. A lăsat să se destrame minuscule sferă de lumină pe care o adunase și a cules două cioburi lungi de sticlă de pe pavaj.

— Luptăm împreună sau nu luptăm deloc.

Am oftat frustrat.

— Atunci luptăm.

Ne-am ghemuit, ținând cioburile de sticlă ca pe niște cuțite. Pașii erau zgomotoși și atât de aproape, că puteam auzi respirația greoaie a alergătorilor.

Și, dintr-odată, sosiseră.

La capătul gangului a apărut o siluetă conturată în lumina neonului. Cineva solid, cu umerii masivi... și familiar, deși nu l-am putut repera imediat.

— Domnule Jacob? a spus o voce pe care am recunoscut-o. Tu ești?

O pâlpâire de lumină i-a scos la iveală fața. Bărbia pătrată, ochii blânzi. Pentru câteva clipe am crezut că visez.

— Bronwyn? am întrebat aproape țipând.

— Ești chiar tu, a exclamat ea cu un zâmbet larg.

S-a apropiat în fugă de mine, ocolind resturile plutitoare de sticlă spartă. Am apucat să arunc ciobul din mână

chiar înainte ca Bronwyn să mă cuprindă într-o îmbrățișare care mi-a tăiat respirația.

— Ea e domnișoara Noor? a întrebat ea peste umărul meu.

— Salut, a spus Noor puțin nedumerită.

— Deci ați reușit, a zis Bronwyn. Sunt așa de fericită!

— Ce cauți aici? am bâiguit eu.

— Asta am putea să te întrebăm și noi pe tine, a rostit o altă voce familiară și, când Bronwyn m-a eliberat din îmbrățișare, l-am văzut pe Hugh venind spre noi. La naiba, ce s-a întâmplat aici?

Mai întâi Bronwyn, apoi Hugh. M-a luat amețea.

Bronwyn m-a pus jos:

— Lasă asta! E teafăr, Hugh! Și uite-o și pe domnișoara Noor!

— Salut, a zis iar Noor, adăugând repede: Chiar în acest moment, patru tipi înarmați vin după noi.

— Pe doi i-am ciomăgit eu, a spus Bronwyn ridicând două degete.

— Pe altul l-am pus eu pe fugă cu albinele, a completat Hugh.

— O să mai vină și alții, am adăugat.

Bronwyn a ridicat de pe jos o bară de metal ce părea destul de grea.

— Atunci să nu mai pierdem vremea, ce ziceți?

Piața subterană de fructe de mare era complicată ca un labirint, dar ne-am orientat cât de bine am putut printre colțurile și firidele sale. Fiecare pereche încerca să-și aducă aminte cum anume ajunsese aici jos și care dintre semnele în chineză din jurul nostru însemna IEȘIRE. Locul

era deopotrivă înghesuit și întins, înțesat de lăzi și mese, divizat de prelate atârinate și plin de cuiburi amenințătoare de cabluri electrice și de becuri dezgolite ce se legănau pe deasupra capetelor noastre. Cu puțin timp în urmă, locul fusese înțesat de lume, dar oamenii lui Leo îl curățaseră destul de bine.

— Încercați să țineți pasul, ne-a spus Bronwyn peste umăr.

Am alunecat după ea pe sub o masă ce colcăia de caracatițe vii, apoi am urmat-o pe un culoar format din lăzi cu pești ținuti pe blocuri aburinde de gheață. Când am făcut la stânga, la intersecția cu un alt coridor, i-am văzut pe doi dintre oamenii lui Leo. Unul zăcea pe jos, iar celălalt era ingenuncheat lângă el și-l pălmuia, încercând să-l trezească. Bronwyn n-a încetinit deloc și, când omul a ridicat surprins privirea, i-a tras din fugă un șut în cap, lăsându-l lat alături de celălalt.

— Mii de scuze! i-a strigat ea.

Drept răspuns au răsunit două strigăte venite dintr-o zonă mai îndepărtată a pieței. Alți doi bătauși de-ai lui Leo ne reperaseră și goneau spre noi. Am luat o curbă strânsă și am urcat în goană o scară îngustă, apoi am dat o ușă de perete și am țâșnit în lumina zilei, orbiți pentru câteva clipe după atâta penumbră. Ne-am trezit dintr-odată în prezent, pe o alee aglomerată, la ora de vârf. Peste tot erau mașini, pietoni și vânzători stradali, care roiau în jurul nostru într-un vârtej amețitor.

E o artă să fugi fără să pari c-o faci. Nu este simplu să fugi de ceva ce te-ar putea ucide și totuși să nu atragi privirile. Să pară că ați ieșit doar la un mic jogging de după-amiază, deși doi dintre voi sunt uzi learcă, ceilalți poartă haine din secolul al XIX-lea și cu toții aruncați uitături neliniștite către intrarea fiecărei alei, asta când nu priviți obsesiv peste

umăr. Se pare că nu prea ne pricepeam, căci am atras mai multe priviri decât ar fi atras în mod normal doi adolescenți costumați și doi uzi leoarcă, mai ales în New York, unde găsești ciudați pe toate trotuarele.

Traversam prin locuri nepermise, ignoram culoarea roșie, ne furișam printre mașini când apărea vreun blocaj în trafic ori pur și simplu sprintam nebunește, fără să ne pese de vehiculele care claxonau și virau în ultima clipă, preferând să fim călcați decât să fim târâți din nou în bucla lui Leo. Bătăușii lui se ținuseră de noi ca râia, din Chinatown și până pe străzile unui cartier turistic italian, fiind cât pe ce să ne prindă când rămăseserăm blocați pe banda centrală a aglomeratei străzi Houston. Erau ușor de reperat în costumele lor demodate. În sfârșit, tocmai când începusem să mă întreb cât voi mai putea fugi, Noor s-a străduit să prindă mai multă viteză și a ajuns-o pe Bronwyn, pe care a împins-o după un colț. Hugh și cu mine le-am urmat, iar ceva mai târziu Noor a tras-o din nou pe Bronwyn într-o parte, de data aceasta pe ușa unui magazin oarecare. Era o prăvălie foarte mică și înghesuită unde se vindeau bere și hrană uscată.

Proprietarul ne-a strigat ceva și, chiar atunci, i-am văzut pe doi dintre băieții lui Leo trecând în goană prin dreptul ușii de la intrare, fără să oprească. Apoi Noor ne-a împins printr-un coridor îngust în magazia băcăniei, am trecut de un angajat surprins în pauza de țigară, am împins o ușă metalică batantă și am ieșit afară, într-o alee mărginită de tomberoane.

Se părea că scăpaserăm de ei – măcar pe moment –, așa că ne-am permis să ne oprim puțin și să ne tragem răsuflarea. Bronwyn abia dacă transpirase, dar mie, lui Noor și lui Hugh ni se tăiase respirația.

— Asta gândire rapidă, a spus Bronwyn impresionată.